

Za Božič

Zvonimir Mohorič — Maribor:

Božični zvonovi.

Tam na gričku u kapeli
trije zvončki so viseli,
šo viseli in so peli
čez ledeno božjo plan,
ko se svital, mrl je dan.

Prvi zvonček je prepeval,
je prepeval in odmeval:
Bogu daj, kar božje je,
carju pa kar njemu gre.

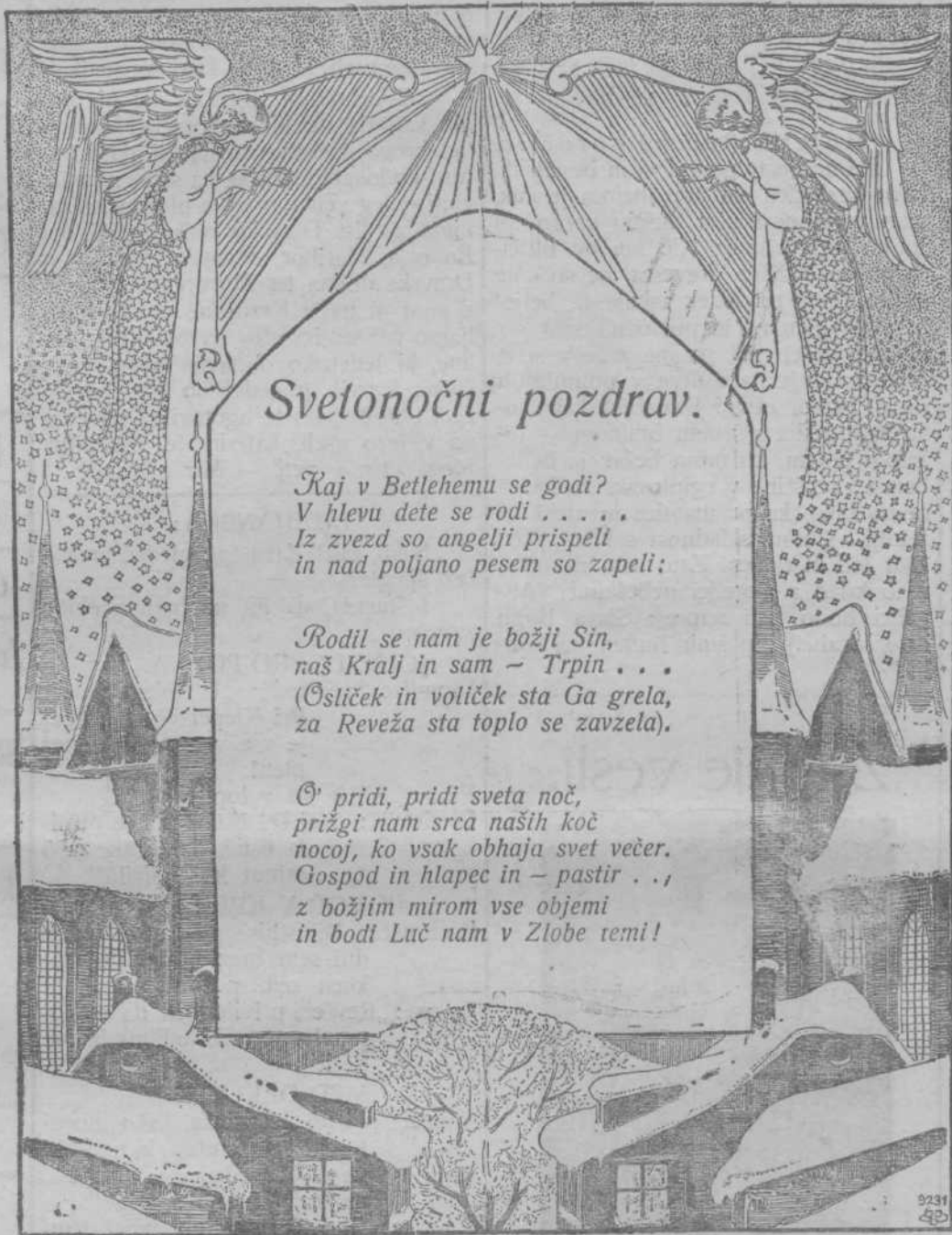
Drugi zvonček milo sanjal,
milo sanjal in pozvanjal:
Na svetu nad se sto rodi,
nikari ne obupati! —

Tretji zvonček pa je prosil
mil glas po zemlji trosil:
Lepšega na svetu ni,
dajmo vsi se ljubiti!

O KRIZI V MESTU.

Svetlobni trak
je pal na tlak,
klavir je melodijo pel,
nasičen zrak je ves žehnel.

Polnoč je že...
Nabita je kavarna,
kakor jeseni parna.
Domov nihče ne gre,
prelepo je pri Katrci,
udobno tamkaj se sedi,
se vino pije in kadi
in pleše se
če imaš dekle,
da v prsih srce se topi —
posebno Katrci,
ko gleda polne mize
in misli si:
„Pa menda le ni — krize?“ —

Svetonočni pozdrav.

*Kaj v Betlehemu se godi?
V hlevu dete se rodi
Iz zvezd so angelji prispeli
in nad poljano pesem so zapeli:*

*Rodil se nam je božji Sin,
naš Kralj in sam — Trpin . . .
(Oslíček in voliček sta Ga grela,
za Reveža sta toplo se zavzela).*

*O' pridi, pridi sveta noč,
prizgi nam srca naših koč
nocoj, ko vsak obhaja svet večer.
Gospod in hlapec in — pastir . . .
z božjim mirom vse objemi
in bodi Luč nam v Zlobe temi!*

Tone Mohor: —

R. B.: Božično drevesce.

Na smrekici številne svečice žare —
najlepše, najjasnejše tri gore...
Prva svečka: svetla vera,
upanje pa drugi je ime
iz tretje pa ljubav izvira...
Vse tri žarijo v sleherno srce...
Druge svečke ljubosumne
zasvetile so se strumne:
Jaz sem potrpljenje, jaz življenje,
jaz sem tiho hrepenenje,
jaz nedolžnost sem in čista vest,
a jaz sem pesem revnih gnezd...

Vse svečke na drevescu so zapele:
Brata naj nocoj poljubi brat —,
vsak naj briše solze, briše jad! — —
Potem so blede revice vse onemele...
Drevesce na božični mizi
smejalo v lučkah se je — krizi.

A. M.:

OTROK REŠUJE KRIZO.

Od Pohorja je sem zavelo...
Smo mislili, da je še poletje,
a naenkrat je prišlo
in že iščemo zavetje...
Pa naši mali rekli so,
da jih ne zebe še
in da mladoletje
je ravno tu bilo.
A noseki postali so rdeči
in mamici
je komaj šlo po sreči,
da je oblekla jih
kakor pač je šlo.
A zdaj?! Oblečeno debelo
„kaj manjka še?“
vprašuje se krdelo...
Pod streho zdaj
se nam mudi,
pogledat brž,
če cele lanske so — sani...

Za razvedrilo.

ZAPOR RADI t pinčena živali.
So ed Miha mežnarjevi ženi: „Cuj M'ca
kaj si tako žalostna?“

Mica (začudeno): Hm, ali ne veš? Mo-
ža so mi zaprli, ker mu je poginil žu-
pnikov osel ob vaskem klancu. Pomisli,
abogo živinče je vozilo zvrhan voz
„Domoljuba.“ — Zdaj pa mora Janez
4 dni kašo pihati, jaz pa namesto nje-
ga službo delati.

STARA ZDRAVNIŠKA.

Zdravnik (po preiskavi bolnika): „Stvar
z vašim srcem ni huda,
dragec. Kot star vaš zna-
nec vam jamčim, da bo-
ste mirno dočakali s to
boleznijo 75 let.“

Bolnik (začudeno): „Kaj, kako? Ali sem
prav slišal? — Saj sem
včeraj obhajal svojo 85-
letnico...“

Zdravnik: „Kaj nisem zadel?!“ —

Naš Boris

Naš mali Boris ni gospod
pa tudi ni on karsibod',
kot avto včasih pridrdra
in kot konjiček rezgeta.

Če volje dobre koš ima,
se srčkano tako smehlja,
da sem odmeva od gore,
še nam prežene zle megie.

Če zgine z ustec mu smehlja
in bridko se zajoče kdaj,
vsa hiša vkup tedaj leti
in hoče ga tolažiti.

Imamo radi Borisa,
za celi svet ne damo ga,
najrajši ga imamo vsi, —
ko zvečer v postelji zaspi.

SPOZNAL SE JE V KRIZI. —

Pek Pšeničnik je kupil pri kmetu kra-
varju 1 kg masla. Kmet je sicer imel
tehtnico, ni pa imel uteži. Brihtna gla-
va pa jo „pogrunta“: namesto uteži
je dal na tehtnico hlebec kruha, o kate-
rem pravijo v pekovi izložbi, da tehtta
1 kg. Kupčija je bila sklenjena. — Ko
pa je žena peka Pšeničnika doma steh-
tala maslo, je dognala, da jo je kmet
„obrnažil“ za cele četrte kile. Prišlo je
do tožbe baš tisti čas, ko so pekovi na
„krvavi rihiti“ izpraševali vest. Kmetič
-obdolženec je po svojem prepričanju
povedal vso resnico. In potem se je
zgodilo, da je modri sodnik opro-
stil kmeta in zaprl — peka, ki peče take
„uteži“ —

O SODOBNI KRIZI se razgo-
varjata optimist (človek, ki vedno vse
najboljše pričakuje) in pesimist (človek,
ki vedno vse črno gleda). Pa pravi op-
timist: „Priatelj, to zimo bomo mi
vsilili — beračiti.“ Nakar mu odvrne
črnogledni pesimist potem, ko se je po-
globil v misli na črno bodočnost: „Be-
račiti, praviš?... Samo to mi povej, kje
bomo še mogli beračiti?!”